

Sygn. akt *IC 58/21*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

Protokolant: sekretarz sądowy Ewelina Gralik

po rozpoznaniu w dniu 08 kwietnia 2021 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. G.

przeciwko: H. S. (1)

o ustalenie

1. ustala , że przyznane pozwanej H. S. (1) w wyroku z dnia 24 lipca 2007 r , wydanym przez Sąd Rejonowy w S. Wydział (...)Cywilny w sprawie o sygnaturze akt (...) , uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego wygasło i prawo do lokalu socjalnego pozwanej nie przysługuje ,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 257 zł (dwustu pięćdziesięciu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty .

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt IC 58/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2016r powód J. B. wniósł przeciwko H. B. o ustalenie, że pozwanej nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, które to prawo zostało jej przyznane w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu mieszkalnego położonego w S. przy Al. (...).

W odpowiedzi na pozew pozwana B. – S. wniosła o odrzucenie pozwu w części obejmującej żądanie ustalenia, iż nie przysługuje jej prawo do tego lokalu socjalnego, z ostrożności procesowej wniosła zaś o oddalenie powództwa w całości w przypadku braku uznania przez Sąd, że w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej w stosunku do żądania ustalenia, iż nie przysługuje jej prawo do tego lokalu socjalnego. Nadto wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania oraz o zwolnienie jej z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w całości.

Ustanowiony przez powoda pełnomocnik z wyboru w piśmie procesowym z dnia 19 marca 2019 roku doprecyzowując żądanie pozwu wniósł o ustalenie, że nastąpiło wygaśnięcie obowiązku (...) do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z H. S. (1) orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 lipca 2007 roku w sprawie o sygn. akt (...), a nadto o ustalenie, że nastąpiło wygaśnięcie uprawnienia pozwanej do otrzymania lokalu

socjalnego , wreszcie o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że na mocy wyżej wskazanego wyroku Sąd Rejonowy w S. wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu mieszkalnego do czasu złożenia przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Jednakże, w późniejszym czasie doszło do zmiany okoliczności sprawy, bowiem pozwana zaspokoila swoje potrzeby mieszkaniowe w innym miejscu , w mieszkaniu jej męża H. S. (2). Tym samym nastąpiło wygaśnięcie obowiązku Gminy M. S. do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

W replice do powyższego pozwana wskazała, że mieszkanie przy al. (...) w S. jest jej stałym miejscem zamieszkania, zaś miasto S. stanowi centrum jej spraw życiowych.

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2020 roku Sąd zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości.

W toku postępowania , w dniu 5 stycznia 2021 roku zmarł J. B..

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2021 roku Sąd podjął postępowanie w sprawie z udziałem spadkobiercy powoda J. B., córki stron M. G., która podtrzymała pierwotne żądanie pozwu .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

J. B. w maju 2002 roku nabył własność lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Od roku 1997 r J. B. tam nie zamieszkiwał , a w mieszkaniu pozostała H. B., która w przeszłości była jego żoną (w latach 1965 – 1992) , i która zajmowała mniejszy pokój.

Pismem z dnia 19 października 2006 roku J. B. wypowiedział pozwanej umowę najmu przedmiotowego lokalu i wezwał pozwaną, aby po upływie 1 miesiąca opuściła mieszkanie w stanie wolnym od osób i rzeczy. Pozwana zignorowała to wezwanie i nadal zamieszkiwała w spornym lokalu.

Z uwagi na powyższe, pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym w S. toczyło się postępowanie z powództwa J. B. przeciwko H. B. przy udziale Gminy M. S. o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 lipca 2007 roku, wydanym w sprawie (...) , Sąd nakazał pozwanej H. B., aby opróżniła i wydała powodowi J. B. lokal mieszkalny położony w S. przy Al. (...) w stanie wolnym od osób i rzeczy. Nadto ustalił, że H. B. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, który obowiązana była zapewnić jej Gmina M. S. w S.. Jednocześnie Sąd nakazał wstrzymania przedmiotowego opróżnienia lokalu do czasu złożenia H. B. przez Gminę M. S. w S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Niesporne a nadto dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 lipca 2007 roku w sprawie (...) wraz z uzasadnieniem w aktach sprawy (...).

Pozwana H. B. w dniu 30 września 2011 roku ponownie wyszła za mąż za obywatela (...) H. S. (2), zmieniła nazwisko na B. – S. i zamieszkała na stałe wraz ze swoim mężem w jego mieszkaniu w miejscowości U. przy (...). W lokalu tym odwiedzali ją córka oraz wnuki. Mimo, że pozwana formalnie wymeldowała się stamtąd z dniem 31 sierpnia 2018 roku, mieszkanie to do chwili obecnej stanowi jej centrum życiowe.

Dowód:

- dokumentacja fotograficzna – k. 12 – 15;

- zeznania świadka P. K. – k. 155 – 156;

- zeznania świadka M. G. – k.156 -157;

- zeznania świadka R. J. – k. 157 – 158;
- przesłuchanie powoda – k. 237 .

J. B. związał się z nową partnerką życiową I. K., z którą zamieszkiwał aż do śmierci w jej lokalu w G. przy ul. (...). J. B. zmarł w dniu 5 stycznia 2021 roku. Spadek po nim w całości na podstawie ustawy nabyła wprost córka stron K. G..

Niesporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka P. K. – k. 155 – 156;
- akt zgonu – k. 286;
- akt poświadczenia dziedziczenia – k. 288 – 288 v.

Przez kilka lat, do ok. 2020/2021 roku w lokalu przy ul. (...) zamieszkiwał P. K., który jest wnukiem I. K.. Mężczyzna zajmował większy pokój w tym dwupokojowym mieszkaniu.

W lokalu tym czasowo przebywa również pozwana, która zajmuje mniejszy pokój. Kobieta przebywa w tym mieszkaniu , gdy przyjeżdża do S. na umówione wizyty do lekarzy. Pozwana ma klucze do tego mieszkania. Aktualnie w pokoju, który zajmuje, nie znajdują się jej rzeczy.

Dowód:

- zeznania świadka P. K. – k. 155 – 156;
- przesłuchanie powoda – k. 237 ;
- przesłuchanie pozwanej – k. 238 – 239;
- informacja z(...) urzędu meldunkowego – k. 266;

Wyrok z dnia 24 lipca 2007 roku nie został dotychczas zrealizowany , nadto wyrokowi temu nie została nadana klauzula wykonalności.

Gmina M. S. dotychczas nie zaoferowała pozwanej lokalu socjalnego uznając, że nie przysługuje jej prawo do takiego lokalu, bowiem zaspokaja swoje potrzeby mieszkaniowe na własną rękę w innym miejscu.

Dowód:

- pismo z dnia 16 stycznia 2018 roku – k. 24.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Rejonowego ,powództwo było w pełni zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu w całości.

Na wstępie należy wskazać, iż bezsporny w niniejszej sprawie był wyłącznie fakt, że na mocy wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 lipca 2007 (sygn. akt (...)) nakazano H. B. opróżnienie i wydanie J. B. lokalu mieszkalnego w S. przy Al. (...) w stanie wolnym od osób i rzeczy, ustalając że pozwanej przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, który obowiązana była zapewnić jej Gmina M. S. w S. oraz wstrzymanie przedmiotowego opróżnienia lokalu do czasu złożenia H. B. przez Gminę M. S. w S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Strony niniejszego postępowania pozostawały natomiast w sporze co do faktycznego miejsca zamieszkiwania pozwanej stanowiącego jej centrum życiowe oraz wyjaśnienia, czy pozwana już po wydaniu wyroku eksmisyjnego dobrowolnie opuściła lokal przy Al. (...) w S. oraz zamieszkała u swojego obecnego męża w miejscowości U. ((...)),

co w konsekwencji zaspokajałoby potrzeby mieszkaniowe pozwanej bez potrzeby realizacji wyroku eksmisyjnego w drodze przymusu egzekucyjnego.

Strona powodowa w ostatecznie sprecyzowanym powództwie domagała się ustalenia, że przyznane pozwanej H. S. (1) w wyroku z dnia 24 lipca 2007 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w S. w sprawie (...) uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego wygasło i tym samym, że prawo do otrzymania lokalu socjalnego jej nie przysługuje.

Podstawę żądania pozwu stanowił przepis art. 189 k.p.c. zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy interes prawny, o którym mowa w tym przepisie, należy rozumieć jako obiektywnie występującą potrzebę ochrony sfery prawnej powoda, którego prawa zostały lub mogą zostać zagrożone bądź też występuje stan niepewności co do istnienia lub treści tych praw. Interes prawny powinien być pojmowany szeroko jako potrzeba wprowadzenia pewności co do istnienia określonego stosunku prawnego lub prawa w celu zapewnienia powodowi pełnej ochrony prawnej w zakresie wszystkich możliwych skutków prawnych, jakie występują obecnie oraz jakie, obiektywnie rzecz biorąc, mogą wystąpić w przyszłości, jako następstwa spornego stosunku prawnego lub prawa.

Ocena istnienia interesu prawnego wymaga zindywidualizowanych, elastycznych kryteriów uwzględniających celowościowe podstawy powództwa wytoczonego w oparciu o art. 189 k.p.c., a jednym z tych kryteriów jest znaczenie, jakie wyrok ustalający wywarłby na sytuację prawną powoda obecnie i w przyszłości. O interesie prawnym w rozumieniu art. 189 k.p.c. można zatem mówić wówczas, gdy występuje stan niepewności co do istnienia prawa lub stosunku prawnego, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia tej niejasności i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, definitywnie kończąc trwający spór albo prewencyjnie zapobiegając powstaniu takiego sporu w przyszłości.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę Sąd uznał, że z uwagi na niemożność znalezienia przez stronę powodową innej drogi ochrony jej praw ma ona interes prawny w wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie.

W aktualnym stanie prawnym kwestie związane z przyznawaniem prawa do lokalu socjalnego osobom w stosunku, do których orzeczono obowiązek opróżnienia lokalu mieszkalnego reguluje kompleksowo ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1050 z późn. zm.).

Ustalenie uprawnienia do lokalu socjalnego może nastąpić m.in. w przypadku opisanym w treści art. 14 ustawy który odnosi się do obligatoryjnego (pozytywnego lub nie) orzeczenia o uprawnieniu do lokalu socjalnego w wyroku nakazującym eksmisję pozwanego. Prawo do lokalu socjalnego przysługuje w szczególności kobietom w ciąży, małoletnim, niepełnosprawnym, obłożnie chorym, emerytom i rencistom spełniającym kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, bezrobotnym – chyba, że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego, póki nie wygaśnie, zawsze ciąży na tej gminie, na terenie której znajduje się lokal podlegający opróżnieniu (art. 14 ust. 1 zdanie drugie).

Prawomocny wyrok przyznający uprawnienie do zawarcia umowy najmu socjalnego skutkuje obowiązkiem gminy do zapewnienia osobie uprawnionej zawarcia takiej umowy.

Dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy podstawowe znaczenia miało jednak udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w świetle obowiązujących przepisów zachodzą sytuacje, w których orzeczenie prawomocnym wyrokiem sądu prawo do lokalu socjalnego wygasa. Niewątpliwie żaden z przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 150), ani przepisy innych ustaw nie stanowią wprost, że prawo do lokalu socjalnego wygasa. Mimo braku wyraźnego przepisu jednak w orzecznictwie ugruntował się pogląd, że obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego uprawnionej osobie

gaśnie z upływem terminu związania gminy skutecznie złożoną ofertą zawarcia z uprawnionym umowy najmu lokalu socjalnego. (vide: Wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29 czerwca 2015 r. IV Ca 345/15).

Niewątpliwie, celem regulacji prawnej dotyczącej najmu lokalu socjalnego jest zapobieganie bezdomności i zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych osób o niskich dochodach. Prawo do lokalu socjalnego nie przysługuje osobie, która może zamieszkać w innym lokalu - o czym stanowi art. 14 ust. 4 ustawy. Znajduje on jednak zastosowanie na etapie decydowania przez sąd o prawie do lokalu socjalnego. Skoro brak jest uzasadnienia dla przyznania prawa do lokalu socjalnego w sytuacji, gdy osoba w stosunku do której orzeczono eksmisję może zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany i może go używać, to w drodze wykładni celowościowej uznać należy, że brak jest uzasadnienia dla trwania obowiązku zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego z osobą, która już po uprawomocnieniu się wyroku orzekającego o prawie do lokalu socjalnego zaspokoiła swoje potrzeby mieszkaniowe bez konieczności przymusowego opróżnienia z dotychczas zajmowanego lokalu. W takiej sytuacji orzeczone wyrokiem sądu prawo do lokalu socjalnego, jak i jego korelat w postaci obowiązku gminy do przedstawienia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego wygasają.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy ustalić zatem należało, czy po wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 lipca 2007 roku, w którym Sąd ustalił, iż H. B. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, który obowiązana była zapewnić jej Gmina M. S. w S. oraz w którym wstrzymano wykonanie przedmiotowego opróżnienia lokalu do czasu złożenia H. B. przez Gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, nadal istnieje uprawnienie pozwanej do otrzymania lokalu socjalnego, i czy pozwana ma możliwość zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych w innym lokalu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwana już po wydaniu wyroku eksmisyjnego w dniu 30 września 2011 roku ponownie zawarła związek małżeński i wyszła za mąż za obywatela (...) H. S. (2), do którego się przeprowadziła i z którym na stałe zamieszkała w jego mieszkaniu w miejscowości U. przy (...). Tym samym uznać należało, że dobrowolnie opuściła lokal przy Al. (...) w S. i zaspokoiła swoje potrzeby mieszkaniowe na własną rękę w innym miejscu zamieszkania. O fakcie zmiany miejsca zamieszkania pozwanej świadczą bezspornie zeznania zawnioskowanych w sprawie świadków oraz przesłuchanie powoda J. B., którym to zeznaniom Sąd dał wiarę w pełnym zakresie. Osoby te zgodnie twierdziły, że pozwana zamieszkuje na stałe w (...). Zarówno M. G. (córka stron), jak i R. J. (wnuk) wskazywali, że odwiedzali pozwaną w mieszkaniu w miejscowości U. w (...). R. J. zeznał, że był u babci w (...) w odwiedzinach wraz ze swoją dziewczyną i zostali nawet u niej na noc. Wskazał, że babcia również spała w tym lokalu. W jego ocenie pozwana tam zamieszkiwała, nie miał co do tego wątpliwości. Świadek przyznał, że zgromadzone w aktach sprawy fotografie, na których również i on się znajdował, zrobione zostały w U.. Córka stron, M. G. również zeznała, że była u swojej matki w (...) dwa-trzy razy na obiedzie. Wskazywała, że pozwana wraz ze swym obecnym mężem mieszkali w bloku. Pozwana zachowywała się tam swobodnie, gotowała, pokazywała córce swoją sypialnię oraz pokój jej męża. W jej ocenie małżonkowie byli wówczas zgodni, rozmawiali ze sobą, uśmiechali się. Nie było żadnych wątpliwości, że pozwana tam zamieszkuje na stałe i że lokal ten stanowi jej centrum życiowe.

J. B. również zeznał, że pozwana od kilkunastu lat mieszka na stałe w (...), zaś do (...) przyjeżdża tylko w sprawach lekarskich. Dodał, że w chwili obecnej (więc we wrześniu 2020 roku) w lokalu przy Al. (...) zamieszkiwał wnuk jego konkubiny, zaś pozwana bywała tam sporadycznie.

Sąd przeprowadził również dowód z przesłuchania świadka P. K. (wnuka konkubiny powoda J. B.), który w okresie pomiędzy 2018 a 2021 rokiem zamieszkiwał w lokalu przy Al. (...) w S.. Świadek ten zeznał, że w trakcie swojego pobytu w tym mieszkaniu, zajmował większy pokój, drugi zaś mniejszy pokój zajmowała pozwana i mieszkała w nim tylko wówczas, gdy przyjeżdżała do S., prawdopodobnie na umówione wizyty do lekarzy. Świadek zeznał, że kobieta przebywała w spornym lokalu czasowo, przykładowo była tam przez dwa tygodnie, a później przez trzy tygodnie jej nie było. Zeznał, że zdarzały się również okresy, że przez 3-4 tygodnie pozwanej nie było w tym mieszkaniu.

W toku niniejszego postępowania Sąd zwrócił się nadto do Sądu Rejonowego w P. o udzielenie informacji, czy pozwana H. S. (1) jest zameldowana pod adresem (...) U.. W odpowiedzi uzyskał informację, że pozwana była zameldowana pod tym adresem do dnia 31 sierpnia 2018 roku.

Z powyższego wynika zatem, że pozwana najpóźniej w 2011 roku dobrowolnie opuściła mieszkanie przy Al. (...) w S. i zamieszkała na stałe wraz ze swoim aktualnym mężem w miejscowości U. w (...).

Tym samym przyjąć należało, że pozwana zaspokoila swoje potrzeby mieszkaniowe na własną rękę w innym miejscu, a zatem dobrowolnie zrealizowała nakaz Sądu w zakresie opuszczenia lokalu przy ul. (...) w S., orzeczony wyrokiem z dnia 24 lipca 2007 r w sprawie (...).

Nie zmienia powyższego fakt, iż pozwana została wymeldowana z (...) adresu w sierpniu 2018 roku, a więc już po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu pozwana uczyniła to tylko i wyłącznie w zamiarze ukrycia faktu miejsca jej stałego pobytu, aby uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Za całkowicie niewiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej w zakresie, w jakim zaprzeczała ona, że zamieszkuje w lokalu w miejscowości U. oraz twierdziła, że mieszka na stałe w lokalu przy Al. (...) w S., a tym samym że spełnia ona przesłanki do przyznania jej lokalu socjalnego.

W kontekście powyższego Sąd nie dał wiary jej zeznaniom uznając, że były one sprzeczne z zeznaniami opisywanych wyżej świadków oraz osób występujących po stronie powodowej. Nadto zeznania jej w niektórych fragmentach były również ze sobą wewnętrznie sprzeczne.

Sąd nie dał wiary pozwanej, która twierdziła że na stałe i wyłącznie zamieszkiwała w spornym lokalu, zaś w mieszkaniu w miejscowości U., pomimo wyjścia za męża, zmiany nazwiska oraz zameldowania się tam, mieszkała wyłącznie „z doskoku”.

Sąd nie dał również wiary pozwanej w kwestii rozstania się jej z mężem oraz faktu wyprowadzenia się z lokalu w U., zabrania stamtąd wszystkich jej rzeczy oraz zamieszkania na stałe w spornym lokalu w S.. Pozwana nie wniosła na tę okoliczność żadnego dowodu, zaś same jej twierdzenia w konfrontacji z zeznaniami wnioskowanych w sprawie świadków oraz twierdzeń strony powodowej są mało wiarygodne, a wręcz niewiarygodne.

Za nie zasługujące na uwzględnienie Sąd uznał również jej twierdzenia w zakresie, w jakim wskazywała ona, że przekierowała wszelką korespondencję do U., mimo stałego zamieszkiwania (jak twierdziła) w S.. Kobieta wskazywała, że specjalnie podróżuje pociągiem ze S. do tej (...) miejscowości w celu odebrania korespondencji z poczty. Nie podała przy tym, gdzie się wówczas zatrzymuje, u kogo nocuje, wskazując lakonicznie, że gdy zostaje tam na noc, to nie nocuje u męża, tylko u znajomych, których ma tam bardzo wielu.

Zdaniem Sądu działania pozwanej, takie jak fakt wymeldowania się z mieszkania w miejscowości U. już w toku niniejszego postępowania oraz twierdzenia o rzekomej faktycznej separacji pozwanej z jej aktualnym mężem (nie poparte żadnymi dowodami) stanowią wyłącznie taktikę procesową przyjętą przez pozwaną w niniejszej sprawie, której celem było ukrycie prawdziwego stałego miejsca zamieszkania, a tym samym uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu działania pozwanej są pozorowane i nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości. Pozwana nadal bowiem jeździ do U., tam – jak sama zeznała -przekierowała całą swoją korespondencję (nasuwa się pytanie po co?), i pomimo swych twierdzeń o separacji i chęci rozvodu nadal pozostaje w związku małżeńskim z H. S. (2) oraz nosi jego nazwisko. Wreszcie pozwana tak naprawdę nie wyjaśniła, gdzie obecnie de facto zamieszkuje i przede wszystkim, gdzie trzyma swoje rzeczy skoro, jak sama zeznała, ani w mieszkaniu w U., ani w lokalu w S. przy Al. (...) nie trzyma swoich rzeczy osobistych. Przy czym pozwana nie wskazała, aby wynajmowała jakieś inne mieszkanie (pokój), tudzież trzymała je w innym miejscu.

Reasumując stanowisko i zeznania pozwanej Sąd doszedł do przekonania, iż przedstawiany przez nią stan faktyczny w sprawie dalece mija się z prawdą i wydaje się wręcz absurdalny. Potwierdzili to przesłuchani w sprawie świadkowie,

którzy są dla niej osobami bliskimi (córka i wnuk) . Również zasady doświadczenia życiowego przemawiają za stanowiskiem Sądu , ponieważ nie sposób dać wiary , że pozwana wyszła za mąż za obywatela (...) , który mieszka niedaleko od S. , a pomimo to , ona sama zamieszkuje w S. i tu posiada centrum życiowe . Przeczą temu zarówno zeznania świadków , jak również dokumentacja zdjęciowa złożona do akt sprawy. W ocenie Sądu , podejmowane przez pozwaną działania w postaci wymeldowania z (...) , czy też rzekomej i niczym nie popartej separacji z obecnym mężem , miały na celu tylko i wyłącznie fakt unicestwienia niekorzystnego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Pomimo orzeczonej w roku 2007 eksmisji ze spornego lokalu, pozwana nadal chciałaby władać mieszkaniem w S. , ponieważ jest to dla niej bardzo wygodne , ma gdzie zanoć , gdy przyjeżdża do S. na wizyty lekarskie , czy też w innym celu . Przy czym nie można stracić z pola widzenia bezspornej i wykazanej okoliczności , iż przesłanki do przyznania pozwanej prawa do otrzymania lokalu mieszkalnego już dawno wygasły . Pozwana posiada bowiem inny lokal mieszkalny , w którym może zaspokajać i zaspokaja swoje potrzeby mieszkaniowe . Sporny lokal opuściła dobrowolnie i nie posiada żadnego tytułu prawnego do władania nim .

Tym samym uznać należało , że pozwana dobrowolnie opuściła mieszkanie przy Al. (...) w S. i na stałe przeniosła się do miejscowości U., gdzie zamieszkuje na stałe wraz ze swoim mężem. Zatem mieszkanie w tej (...) miejscowości, nie zaś lokal przy Al. (...) stanowi jej centrum życiowe. Pozwana poprzez dobrowolne opuszczenie tego ostatniego i wyprowadzkę do (...) zaspokoiła swoje potrzeby mieszkaniowe na własną rękę w innym miejscu. Tym samym wygasło przyznane jej prawo do otrzymania lokalu socjalnego .

Podsumowując, ponieważ pozwana samodzielnie i bez przymusu opuściła lokal położony w S. przy Al. (...), obowiązek Gminy M. S. do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego pozwanej orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 lipca 2007 roku w sprawie (...) wygasł i pozwanej nie przysługuje już prawo do otrzymania lokalu socjalnego .

W tej sytuacji, Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. orzekł zgodnie z żądaniem strony powodowej, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie 1 sentencji wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r .

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych do spraw , zeznań świadków oraz przesłuchania stron , którym dał wiary w sposób omówiony powyżej .

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w punkcie 2 sentencji wyroku jest konsekwencją art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Przywołany przepis stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na gruncie przywołanych przepisów pozwana jako przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić powódce wszystkie poniesione przez nią niezbędne koszty procesu, do których należy zaliczyć wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w osobie adwokata w kwocie 240 złotych, ustalone zgodnie z § 7 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd miał na uwadze , iż pozwana była zwolniona od kosztów sądowych , jednakże zobowiązana jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu z uwagi na treść art. 108 ustawy o kosztach sądowych , który to przepis stanowi , że zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi .

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r .

Sędzia Agnieszka Kuryłas